

GUILLAUME MÉTAYER

Magasrepülés

Nem vagyok felsőbbrendű emberi lény,
Nem vagyok szépelgő-kéjes burzsoá,
Ki szűk fűzőjében fuldokolva
Ittas iszonyában lebegve él,

Ki, meglegyintvén a napot és a fényt,
Kifacsarja minden pillanatát,
Kegyesen kizsigereli világát,
Nevetve, meg sem érintve bőrét.

Én kiállom a sort, türelmetlen,
Hagyom magam elveszni a fekete
pénztáros arcában és lelkem elillan

a tranzisztor örök nyarában,
minden belémvésődik, nem szemlélek,
én leszek az összeálló részletek.

Tektonika

A hasábokra vetett szavaimat,
visszavonom, megjegyzem, kicsit félve,
futok, látszólag a semmi végére,
mögöttem marad tucatnyi karcolat,

melyeket inkább ott hagyok porosan,
hiszen olvasója más úgyszem lenne

* *Guillaume Métayer* (Párizs, 1972–) költő, író, klasszika-filológus, irodalomtörténész. Francia irodalmat oktat a Sorbonne-on. *Fugues* verseskötete 2002-ben jelent meg az Aumage kiadónál. Fordított már József Attilát, legutóbb Kemény István verseit ültette át franciára, amiért 2011-ben elnyerte a Nicole Bagarry-Karátson-díjat.

mint patinásat kedvelő szerzője,
ha úgy hozná a sors furcsa humora.

Távoli prépost, élem író-álmom,
száguldva várom forró olvadásom,
vágynom, jöjjön valami egzotikus

és keserű némaság rejtekében
a bukásom, mondhatni, tektonikus –
Jeges Tantalosz, Wegener szememben.

Párizsianizmus

Vidéki ház. A párizsiak az utcán nyüzsögnek.
Farmerban, szívvel még félig munkában
elveszve életük mozaikjában
az iróniában fellelegeznek.

Hétvége. Mindig kandallót keresnek.
egy barát, szakértően, égi pátoszban
segíti kulináris kábulatában.
Jóéjszakát, merev torokkal hebegnek.

A lépcsőházban tapogatózva érzik,
ahogy a magány csendben utánuk kúszik.
Jó estét, véletlenszerű motyogások,

majdnem olyan, mintha otthon lennék,
csak ne fojtogatna így a tetőtér,
Párizsból el, most, suttogják a hangok.